

at Fremmede ere faldne i den dybeste Forbauselse derved, og selv om man omsatte Beløbet fra Rd. til £, have de troet, at det var Noget, man vilde binde dem paa Ormet, at alle vore Samlinger kunde holdes for denne Sum. At der kun anvendes til alle Samlingerne et saa lille Beløb som 8,900 Rd. er virkelig fabelagtig Lidt, og naar man da gjør opmærksom paa, at netop de sidste Aar i en saa paafaldende Grad have været Udgifterne, saa er det vist, at det, som man tidligere har kunnet faae for en ringe Pris, nu ofte maa betales meget dyrere, og at det slet ikke hører til Sjældenhederne, at man nu maa give ti Gange saa meget som tidligere for enkelte Ting, som man kan puffle til Samlingerne. Naar man veed, hvad Malerier nu koste — hvad man for Øvrigt maa glæde sig over, og det er da ogsaa en Selskab, at, naar vore Kunstnere skulle leve, maa man betale deres Bærker saa meget høiere — saa tilstaa jeg, at det forekommer mig at være et billigt Forlangende fra Ministeriets Side, naar det ikke gik ind paa de Andragender, der kom frem fra de forskjellige Brancher, og som løb høiere op, da at faae disse 3,000 Rd. til Fordeling mellem alle Samlingerne. Jeg tror virkelig, at dersom Thinget vil følge den arede Ridsfører i hans sidste personlige Betragtninger, som jeg tror vilde styrkes ved mine Betragtninger, saa vil man komme til, om ikke nu saa til 3die Behandling at lade denne Ændring i Lovforslaget falde bort. Hvad angaar den anden Del af det omhandlede Forslag, nemlig om Dispositionsretten over en Del af Beholdningen, saa har Ministeriet ikke her ganske faaet, hvad det ønskede, men jeg tilstaa, at det, der bydes, er en Hjælp i den Retning, som tilsigtedes. — Jeg kommer nu ved Omtaalen af Ændringsforslagene under Nr. 43 og 44 atter tilbage til Theatret og min Stilling dertil. Under Nr. 43 er der jo foreslaaet en Forandring af flere Punkter paa Theatrets Konto, hvorved, som det hedder, dennes Løst er ført tilbage til den Skikkelse, som den har i den nugældende Finantslov. Man har sagt, at det egentlig ikke saa meget var, fordi man kunde sige, at man havde Noget imod det, der er sket, idet man jo forresten endogsaa bemærkede, at man ikke havde gjort bekendt med, hvad der var kommet frem — jeg holder mig overbevist om, at hvis man havde gjort sig bekendt dermed, vilde man yderligere være kommen til Erkendelse af Rigtigheden af det, der er gjort — men det var, fordi man ikke vilde røre ved dette Forhold, fordi man vilde holde paa disse Bestemmelser, som nu en Gang ere slaaede fast for 5 Aar, da man nu kommer ind paa det femte Aar, og der saaledes allerede til Efteraaret vil blive Leilighed til at drøfte Theatrets fremtidige Stilling i det Hele. Dette er en Anskuelse, som jeg har saa megen Respekt for og finder saa begrundet, at jeg ikke i og for sig vilde indvende Noget imod, at man fastholdt det Tidligere. — Jeg kan kun sige, at jeg vel kunde have Grund

at mene, at man ikke vilde drive Nænsomheden for de Bestemmelser, som man har truffet, saa vidt med Hensyn til de omspurgte Punkter, da det dog vistnok, kan siges, at det er Forandringer, som baade Theaterbestyrelsen og Rigsdagen maatte finde fuldkommen rigtige og berettigede, og der jo ingen Tvivl er om, at, for saa vidt der var fuldstændig Overensstemmelse mellem Ministeriet og Theaterbestyrelsen og Rigsdagen tilstede, kunde der ogsaa ske Forandringer paa disse Punkter. Thi det kan ikke negtes, at man kan sige, at det er en seil Regning, naar man i 1870, da man gik ind paa den nye Ordning, vilde basere Stillingen ved Theatret væsentlig paa femaarige Kontrakter, og derfor oprettede en Alderdomsforførgelseskasse for disse Memmesker, der havde taget Kontrakt paa fem Aar, til Beløb 85,000 Rd., og det saa viser sig, at Ingen ved Theatret vil have med denne Ordning at gjøre, saa at Resultatet er blevet, at ingen Andre end en Dame, der stod paa 600 Rd., ere gaaede ind paa det, og selv denne var bagefter misfornøiet dermed. At man nu ikke kunde oprette en Alderdomsforførgelseskasse for denne One, er klart nok. Det er altsaa ganske vist, at denne Plan er falden fuldstændig til Jorden, og paa den anden Side er det en overordentlig væsentlig Ting ved det kongelige Theater, at der kan hødes Lidt paa alle de andre Mangles og Savn, som findes der, derved at de Bekommende have en vis Sikkerhed for en Alderdomsforførgelse, som kan siges at være nogenlunde gunstig for dem. Ministeriet har derfor gjort sin Flid i saa Henseende og har ved dygtig Medhjælp — Hr. Evemoes og Livsforførgelsesanstalten — faaet en Ordning bragt tilveie, som kommer til at omfatte alle de ved Theatret Ansatte uden Hensyn til Alderslængden, for saa vidt de ikke ere kongelig ansatte, og som skaffer en Alderdomsforførgelse, hvormed Personalet i det Hele taget har været tilfreds, og det uden i nogen Maade at forandre Betingelserne. Det er et Spørgsmaal, om dette ikke maaste fra Begyndelsen af er lidt dyrere, men det er lige saa vist, at det med Liden vil blive billigere end efter de hidtidige Bestemmelser. Jeg tog altsaa ikke i Betænkning at indstille den nye Plan til Approbation, men vel at mærke under Reservation af Rigsdagens Bestemmelse med Hensyn til den fornødne Bevilling, og naar Rigsdagen ikke giver denne, vil Sjælden blive, at den ikke vil kunne komme til at træde i Virksomhed før et Aar senere, hvad der vel i visse Henseender kan være beklageligt, men som dog ikke er nogen afgjort Forhindring, og som jeg derfor heller ikke kan modsætte mig. Jeg vil heller ikke engang modsætte mig Forandringen under Punkt 4 i Udvalgets Forslag, skøndt jeg maa tilstaa, at den Bestemmelse, som der findes, er lidt mere Uøikelig, om jeg saa maa sige. Da man havde en Bestemmelse paa Finantsloven, som sagde, at der skal gives 2,000 Rd. til Theatrets og Kapellet's Entekasser, men udtrykkelig søiede til: „saa